

1.

Met trillende vingers stopt hij zijn laatste muntjes in de telefoon in de hoek van het station van Brive-la-Gaillarde. Voor een zondagochtend is het al behoorlijk druk. Een groepje jonge meiden met zware rugzakken heeft zich verzameld onder het bord met aankomst- en vertrektijden. Door de ruimte schalt een stem dat de trein uit Bordeaux Saint-Jean van 9 uur 27 ruim een halfuur vertraging heeft. Hij haalt een vodje papier uit zijn broekzak, vouwt het open en toetst een 06-nummer in.

Na vijf keer overgaan hoort hij een rokerige mannenstem.

‘Hallo?’

‘Met Boris?’

‘Ja.’

‘Sulac hier.’

‘Wie?’

Nu iets harder: ‘Sulac, Vasily Sulac!’

‘Ja?’

‘Ik zou jou nog bellen.’

‘Waarover?’

‘Over die klus.’

‘Welke klus?’

‘Van afgelopen nacht.’

Boris laat een zware hoest en een rochel horen. Het lijkt of Sulac iemand op de achtergrond zachtjes hoort lachen. Hij zal het zich wel verbeelden.

‘En?’

‘Alles is volgens plan gegaan.’

‘Geen voorbijgangers?’

‘Nee.’

‘Geen ooggetuigen?’

‘Ook niet.’

‘Mooi.’

Stilte, gevolgd door opnieuw een rochel.

Sulac moet even schakelen. ‘En mijn geld?’

‘Dat heb je toch al gehad?’

‘Alleen een voorschot.’

‘De rest ontvang je later.’

Later? Wanneer is later?

‘Wanneer dan?’

‘Bel mij woensdag op hetzelfde nummer en zelfde tijdstip.’

‘Kan het niet wat eerder?’

‘Woensdag!’

Klik. De verbinding wordt verbroken.

‘Shit!’

Teleurgesteld gooit hij de hoorn op het toestel, slentert vloekend naar de uitgang, trekt zijn capuchon over zijn hoofd en loopt met een nerveuze tred het stationsgebouw uit, de stene trappen af richting binnenstad. Van hieruit is het nog een halfuurtje lopen naar de buitenwijk en het pen-

sion waar hij woont. Voor september is het al behoorlijk koud in dit deel van Frankrijk.